

Другитѣ синове скоро узнаха за сандъчето на баша си и тѣ станаха сжщо тѣй добри и внимателни къмъ него.

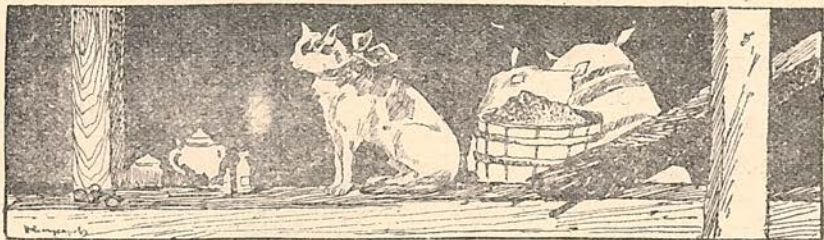
Следъ нѣколко години башата почувствува, че скоро ще умре и повика тримата си сина. На всѣки единъ отъ тѣхъ той даде по единъ ключъ и имъ поръча да не се каратъ при дѣлбата на богатството.

Едва башата затвори очи и тримата се затекоха да отворятъ желѣзното сандъче. То бѣ тѣй тежко, че съ мъжа можаха да го помѣстятъ.

Жадно свѣтѣха очитѣ имъ, когато повдигнаха капака на сандъчето. Но какво бѣ разочарованието имъ, когато вмѣсто очакваното богатство, въ сандъчето съзрѣха само три голѣми бѣли камъка, върху които бѣ написано:

— Това сж сърцата на моитѣ любими деца.

Вѣра Бояджиева.

Котарана и Мишето царство.

Стара Кота-котарана
 Денемъ, ношемъ по тавана
 Горделива и напета
 Гони беднитѣ мишлета.
 Не имъ дава захарчица,
 Ни орѣхи, ни пшеница,
 А пѣкъ има съсъ човали;
 И мишленцата не яли
 Цѣли дни така гладуватъ,
 И въвъ дупкитѣ кротуватъ,
 Че ги дебне по тавана
 Стара Кота-котарана.